

ὀλίγα τινὰ συγκριτικῶς θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιτελεσθῶσιν. Ὁμοίως δὲ πρέπει νὰ προσδοκῶμεν νὰ ἴδωμεν ὀλίγα μόνον πράγματα ἐπιτελούμενα κατὰ τὰ πρῶτα ὀλίγα ἔτη τῆς ἀνατολῆς τοῦ Μεγάλου Χιλιετοῦς Ἰωβιλαίου. Τὸ πρῶτον ἔργον εἰς τὸ τυπικὸν Ἰωβιλαῖον Ἔτος ἦθελεν εἶσθαι φυσικῶς ἡ ἔρευνα τῶν προτέρων δικαιωμάτων καὶ ιδιοκτησιῶν, καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ἐλλείψεων τοῦ παρόντος. Ἀκολουθοῦντες τὸ παράλληλον τούτου, ἀνάγκη νὰ περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ ἀντιτύπῳ ὅτι ἀκριβῶς τώρα βλέπομεν λαμβάνον χώραν πέριξ ἡμῶν· διότι, ὡς μετ' ὀλίγον θέλει ἀποδειχθῇ, ἔχομεν εἰσελθεῖν ἤδη εἰς τὴν μεγάλην περίοδον τοῦ ἀντιτύπου Ἰωβιλαίου, καὶ διατελοῦμεν ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1874. Τί δὲ βλέπομεν πέριξ ἡμῶν. Βλέπομεν τὰς ἐκ μέρους τῶν λαῶν γενομένας ἐξερευνήσεις περὶ τῆς παρὰ Θεοῦ ἀρχικῶς δοθείσης αὐτοῖς κληρονομίας, καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι, ἐλλείψεων, δικαιωμάτων αὐτῶν, κλπ., πλείστων ἐξ αὐτῶν ἐν ἀμαθείᾳ καὶ ἰδιοτελείᾳ ἀξιούντων νὰ σφετερισθῶσιν ὅσα οἱ ἄλλοι κατέχουσι, καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὰς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων προσπαθείας ὅπως καὶ οὗτοι παντὶ σθένει διακρατῶσι τὰς ὁποίας κέκινηται ἰδιοκτησίας, κλπ.,—ὅστις ἀγὼν ἐπιφέρει διαπληκτισμούς, φιλονεικίας, ἀπεργίας, ἐμπορικὸς ἀποκλεισμούς, μετὰ περισσοτέρας ἢ ὀλιγωτέρας δικαιοσύνης ἢ ἀδικίας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ τῶν ὁποίων ὅλων ἡ ἐπιδίκασις θὰ ἐπαφενθῇ τέλος εἰς τὸν Χριστόν, ὡς αἱ ὑπὸ τὸν νόμον διαφωνίαι ἐλύοντο ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, καὶ, μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, παρ' ἐκείνων οἵτινες ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Μωϋσέως (Ματθ. γ'. 2). Μετὰ τῶν ὠρισμένων αὐτῶν συμπερασμάτων καὶ προσδοκιῶν, ἃς προβῶμεν εἰς τὴν ἐκζήτησιν τῆς χρονολογίας, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς προφανῶς ἔχει κρύψει δι' ἡμᾶς ἐν τῷ τύπῳ, «ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν» (Α'. Κορινθ. β'. 12), τὰ ὁποῖα προωρίσθησαν νὰ κατανοηθῶσιν ἤδη.

Οὐδὲν ἔχομεν ἄμεσον Γραφικὸν χωρίον ὑποδεικνύον τὸν τρόπον τῆς παρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν τηρήσεως τῶν τυπικῶν αὐτῶν Ἰωβιλαίων, καὶ ποῖον ἦτο τὸ παρ' αὐτῶν τηρηθὲν τελευταῖον τοιοῦτον. Βασιζόμεθα ὁθεν ἐπὶ τῆς χρονολογίας

τοῦ Ἰωβιλαίου τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίας, καὶ τῆς ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη ἐρημώσεως τῆς γῆς αὐτῶν, ὡς ὄντος τοῦ τελευταίου Ἰωβιλαίου, καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους : Πρῶτον, τὸ τελευταῖον Ἰωβιλαῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη θέσιν ἐντεῦθεν τῆς ρηθείσης ἐρημώσεως, διότι κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, ἀναμφιβόλως, ἡ τήρησις τοῦ τύπου ἔπαυσε, «παρῆλθε», διότι, τῆς γῆς οὐσης ἐν ἐρημώσει ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, καὶ τοῦ λαοῦ διατελοῦντος ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐν ξένῃ γῇ, ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἰωβιλαίου ἀνάγκη νὰ συνέπεσε κατὰ τὸ μέσον τῶν ἑβδομήκοντα ἐκείνων ἐτῶν, καὶ βεβαίως **παρῆλθε χωρὶς νὰ τηρηθῇ**. Ἐν βλέμμα ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ ὅτι αἱ σχετικαὶ περὶ τοῦ Ἰωβιλαίου ἔτους διατάξεις καὶ ἐπιφυλάξεις δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκπληρωθῶσι καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἰσραηλῖται ὡς ἔθνος ἦσαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ἡ γῇ αὐτῶν ἔκειτο ἐρημος. Ἐντεῦθεν κρίνομεν ὅτι, ὁ τύπος εἴτε παρῆλθε τότε, ἢ πρὸ τῆς τοιαύτης διακοπῆς: ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν. Ὅποτεδῆποτε δ' ἔπαυσεν ἡ τήρησις τοῦ τύπου, τότε δέον νὰ ἤρχισεν ὑπολογιζόμενος ὁ κύκλος τοῦ μεγάλου ἀντιτύπου. Μία τοιαύτη ἀποτυχία περὶ τὴν τήρησιν τοῦ τύπου δηλοῖ δι' ὁ τύπος ἔπαυσε, καὶ δι' ὁ κύκλος ὁ φέρων πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἤρχισεν. Ἐκτὸς τούτου, οὐδέποτε ἀπὸ τῆς εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίας ἀνέλαβε πλέον ὁ Ἰσραὴλ πλήρη ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γῆς κυριαρχίαν: ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐφεξῆς ὁ τε λαὸς καὶ ἡ γῇ αὐτῶν διετέλεσαν συνεχῶς ὑπὸ τὴν Ἑθνικὴν κυριαρχίαν.

Δεύτερον, εἰς πάσας αὐτῶν τὰς προηγηθείσας αἰχμαλωσίας εἶναι πασίγνωστον δι' ὁ Θεὸς ἡλευθέρωσεν αὐτοὺς ἐγκαίρως ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, ὥστε νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν γῆν των καὶ ἐορτάσωσι τὸ ἔτος τοῦ Ἰωβιλαίου, διαιωνίζωσι οὕτως αὐτὸ ὡς τύπον, μέχρις οὗ ὁ κατάλληλος καιρὸς διὰ τὸν μέγαν (50×50) κύκλον ἀρχίσῃ ὑπολογιζόμενος· διότι αἱ προηγουμέναι αὐτῶν αἰχμαλωσίαι, καίτοι συχναί, φαίνονται οὐδέποτε διαρκέσασαι μακρότερον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐπιτρεπομένου αὐτοῖς οὕτω, συμφώνως πρὸς τὰς περὶ Ἰωβιλαίου διατάξεις, νὰ ἐπανέρχωνται ἐλεύθεροι, καὶ λαμβάνει ἕκαστος αὐτῶν πάλιν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κληρονομίαν ἀνὰ πᾶν Ἰωβιλαῖον ἔτος.

Πρὸς τούτοις, διὰ μετ' ὀλίγον ἀποδείξωμὲν ὅτι ὁ μέγας κύκλος, ὑπολογιζόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπὸ τὴν Βαβυλῶνα ἐβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως, λήγει μετὰ τοῦ ἔτους 1875 μ. Χ., θέλει γείνει εἰς πάντας κατὰδηλον ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀρχίσῃ εἰς προγενεστέραν χρονολογίαν, πρὸ τῆς Βαβυλωνιακῆς ἐκείνης αἰχμαλωσίας· διότι ἐὰν ὀρίσωμεν τὸν κύκλον καὶ κατὰ ἓν μόνον Ἰωβιλαῖον ἐνωρίτερον, ἢ μετατόπισις αὕτη ἤθελε μεταθέσει ἐπίσης τὴν λῆξιν τοῦ κύκλου κατὰ πεντηκοντία ὅλα ἔτη ἐνωρίτερον τοῦ 1875 Μ. Χ., τοῦτέστιν εἰς τὸ 1825 Μ. Χ., καὶ βεβαίως οὐδεὶς Ἰωβιλαῖος αἰὼν ἀποκαταστάσεως ἤρχισε κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔτος

Βεβαιούμενοι οὕτως ὅτι τὸ τελευταῖον τυπικὸν Ἰωβιλαῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ἀρχεῖται ὑπολογιζόμενος ὁ μέγας κύκλος (50 × 50) δὲν ἦτο πρότερον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν, ἐπομένως δὲ ὅτι τὸ ἀμέσως προηγηθὲν τῆς ἐν λόγῳ αἰχμαλωσίας ἦτο τὸ τελευταῖον τυπικὸν Ἰωβιλαῖον ἔτος, καὶ ὅτι εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἤρξατο ὁ σιωπηλὸς μέγας κύκλος, προβαίνομεν εἰς τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου τοῦ τελευταίου τυπικοῦ Ἰωβιλαίου, ὡς ἐξῆς:—

Τοῦ συστήματος τῶν Σαββαταίων ἐτῶν ταυτιζομένου πρὸς τὴν γῆν αὐτῶν, τὴν Χαναάν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ κληρονομίαν των, ὁ πρῶτος κύκλος τῶν τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν, τῶν ἀγόντων εἰς τὸ πρῶτον Ἰωβιλαῖον, ἤρξατο βεβαίως ὑπολογιζόμενος ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὴν Χαναάν. Τὸ λογικὸν αὐτὸ συμπέρασμα πιστοποιεῖται διὰ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, εἰπόντος, — Ὅταν εἰσέλθῃτε εἰς τὴν γῆν. τὴν ὅποian ἐγὼ δίδω εἰς ἐσᾶς, τότε ἡ γῆ θέλει φυλάξει Σάββατον [θέλει τηρήσῃ τὸ Σαββατιαῖον σύστημα] εἰς τὸν Κύριον. Ἐξ ἔτη θέλεις σπείρει τὸν ἀγρόν σου, καὶ ἐξ ἔτη θέλεις κλαδεύσει τὴν ἄμπελόν σου, καὶ θέλεις συνάγει τὸν καρπὸν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἔβδομον ἔτος [τῆς εἰς τὴν γῆν εἰσόδου], θέλει εἶσθαι Σάββατον ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν, (Λευϊτικ. κε' 2—4). ὥστε, λοιπόν, ὁ κύκλος τῶν ἐπτάκις ἐπτά, ἢ τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν (7 × 7 = 49) ἤρξατο ὑπολογιζόμενος ἀμέσως· τὸ δὲ πεντηκοστὸν ἔτος μετὰ τὴν εἰς Χα-

«ἀν εἴσοδόν των ἦτο τὸ πρῶτον τυπικὸν Ἰωβιλαῖον. *

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν Πίνακα τῶν χρονολογιῶν, θὰ ἴδωμεν ὅτι 969 ἔτη ἐμεσολάβησαν μεταξὺ τῆς εἰς Χαναὰν εἰσόδου τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τῆς ἐβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως.

Ἀπὸ τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς διανομῆς τῆς γῆς	6	ἔτη
Περίοδος τῶν Κριτῶν,		450 »
Περίοδος τῶν Βασιλέων,		513 »
Τὸ ὅλον		969 »

Δυνάμεθα δὲ νὰ ἐξεύρωμεν πόσα Ἰωβιλαῖα ἐτήρησαν οὗτοι μέχρις ἐκείνου τοῦ καιροῦ, διαιροῦντες τὰ 969 ἔτη διὰ 50. Τὰ 50 δὲ ἐμπεριέχονται εἰς τὰ 969 19άκις, ὁ ὁποῖος ἀριθμὸς (19) δεικνύει τὰ τηρηθέντα Ἰωβιλαῖα, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα 19 ἔτη δεικνύουσιν ὅτι τὸ δέκατον ἔννατον Ἰωβιλαῖόν των, ὅπερ ἦτο τὸ τελευταῖον τῶν τυπικῶν Ἰωβιλαίων, συνέπesse δέκα καὶ ἑννέα ἀκριβῶς ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως τῆς γῆς, ὅποτε αὐτοὶ διετέλουν ἐν αἰχμαλωσίᾳ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἑννεακόσια καὶ πεντήκοντα ἔτη μετὰ τὴν εἰς Χαναὰν εἴσοδόν των.

Τότε, λοιπόν, δέκα καὶ ἑννέα δηλ. ἀκριβῶς ἔτη πρὸ τῆς «ἐβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως» τῆς γῆς των, εἰς τὸ τέλος τοῦ τελευταίου αὐτῶν Ἰωβιλαίου—τοῦ δεκάτου ἑννάτου—

* Τινὲς εἰσηγήθησαν ὡς ἐξήγησιν ὅτι, ἐπειδὴ ἔξ ἔτη κατηναλώθησαν ἐν πολέμῳ πρὸ τῆς λήξεως τῆς διανομῆς τῆς γῆς, ἡ ἀρίθμησης τῶν κύκλων τοῦ Ἰωβιλαίου, ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἤρχισεν ἕως μετὰ τὰ ἔξ ἐκεῖνα ἔτη. Ἄλλ' οὐχί· ἡ εἰς τὴν γῆν εἴσοδος των ἐγένετο ὅποτε οὗτοι διέβησαν τὸν Ἰορδάνην, ἡ δὲ ἐντολὴ ἀναγινώσκει «Ὅταν εἰσέλθῃτε εἰς τὴν γῆν», καὶ οὐχί, «Ὅταν διαμοιράσῃτε τὴν γῆν. Ἡ γῆ διεμοιράσθη τμηματιζδὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔξ ἐτῶν, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐγένοντο κάτοχοι ὁλοκλήρου τῆς γῆς κατὰ τὰ ἔξ ταῦτα ἔτη, οὐδ' ἐπ' ἀόριστον χρόνον μετὰ ταῦτα—ἕως οὐ οἱ ἐχθροὶ ἐξεδιώχθησαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰς τινὰς περιστάσεις οὐδέποτε ἐγένετο. (Ἴδε Ἰηρ. Ναυῆ ιη'. 2—3 ιζ'. 12, 13. κγ'. 4, 7, 13, 15) Συνεπῶς, ἐὰν θὰ εἶχον νὰ ἀναμείνῃσι τὴν πλήρη τῆς γῆς κατοχὴν, πρὶν ἀρχίσωσι τὴν ἀρίθμησης τῶν κύκλων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδέποτε ἦθελον ἀρχίσει.

ἤρχισεν ἡ ἀρίθμωσις τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν 2,500 ἐτῶν ($50 \times 50 = 2,500$)· ἀποβαίνει ἐπομένως .Μαν εὐχερὲς τὸ νὰ ὑπολογίσωμεν ποῦ ἔληξαν τὰ 2,500 ἐκεῖνα ἔτη, καὶ ἐπομένως ποῦ ἤρχισε τὸ 2,500ὸν ἔτος, ἡ ἀρχὴ τοῦ μεγάλου ἀντιτύπου Ἰωβιλαίου, Οὕτως:—

Ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἡ 19ου Ἰωβιλαίου μέχρι	
τῆς ἐρημώσεως τῆς γῆς,	19 ἔτη
Περίοδος τῆς ἐρημώσεως	70 »
Ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰσραὴλ ὑπὸ τοῦ	
Κύρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς, τῆς Χριστιανικῆς	
ἐποχῆς (M. X. 1)	536 »
Ἐπομένως ἀπὸ τοῦ τελευταίου Ἰωβιλαίου των	
μέχρι 1 M. X.	625 »
Ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κύκλου τῶν 2,500	
ἐτῶν ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν, ἀπὸ	
τοῦ 1. M. X.	1,875 »
Ἦτοι, ἀπὸ τοῦ τελευταίου τηρηθέντος Ἰωβι-	
λαίου. — Τὸ ὅλον,	2,500 »

Τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκομεν, ὁθεν, διὰ τὸ 2,500ὸν ἔτος ἤρχισε μετὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους 1875 M. X. τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν πολιτικὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν γίνεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Ἰωβιλαίου (Λευϊτικ. κε . 9), ἤρχισε περὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874. Οὕτως, ἐὰν τὸ μέγα Ἰωβιλαῖον ἔμελλε νὰ εἶναι ἓν μόνον ἔτος, ὥς ὁ τύπος αὐτοῦ, ἠθέλεν ἀρχίσει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874 M. X. εἰς τὸ τέλος 2499 ἐτῶν, καὶ λήξει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1875 M. X. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ τύπος ἀλλ' ἡ πραγματικότητα. Τὸ κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874 ἔτος M. X. ἀρχίσαν Ἰωβιλαῖον δὲν εἶναι Ἰωβιλαῖον ἔτος, ὥς τὸ τυπικὸν τοιοῦτον. ἀλλὰ τὸ ἀντί-τυπον ἐκείνου, τὰ Χίλια ἔτη τῆς Ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

"Ιδε σελ. 211, 212

Χρονολογία τοῦ τυπικοῦ Ἰωβιλαίου ἀπὸ τῆς εἰς Χαναὰν ἐξόδου : —

Μέχρι τῆς διαιρέσεως
τῆς γῆς 6 ἔτη
Περίοδος τῶν Κριτῶν 450 »
» τῶν Βασιλέων 513 »
Μέχρι τῆς ἐρημώσεως 969 »
19 Ἰωβιλαῖα, = 950 »
Ὑπόλοιπον 19 »

Ἀπὸ τοῦ τελευταίου
Ἰωβιλαίου μέχρι τῆς
ἐρημώσεως, 19 »

Περίοδος τῆς ἐρημώ-
σεως καὶ Αἰχμαλω-
σίας πάντων ἐν
Βαβυλῶνι 70 »

Ἀπὸ τῆς εἰς τὴν γῆν
αὐτῶν ἀποκαταστά-
σεως ὑπὸ τοῦ Κύρου,
μέχρι 1 Μ. Χ., 536 »

Ἀπὸ τοῦ 1 ἔτους Μ.
Χ. μέχρι τοῦ ἔτους
1875 Μ. Χ. (τοῦ
Ἰουδαϊκοῦ ἔτους ἀρ-
χομένου τὸν Ὀκτ.
τοῦ 1874) 1874 »
2499 ἔτη

Οὕτω, τὸ κατὰ Ὀκτώβριον
τοῦ 1874 ἀρχίσαν ἔτος ἦτο τὸ
2,500ὸν ἔτος, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ
ἀντίτυπον εἶναι πολὺ μεγαλεί-
τερον, ἢ ὁ τύπος 1,000 ἔτη
ἀντὶ ἐν ἔτος—τὸ ἔτος 1875
(ἀρχόμενον τὸν Ὀκτώβριον τοῦ
1874), ἀντὶ νὰ εἶναι Ἰωβιλαῖον
ἔτος, ἦτο τὸ πρῶτον τῶν 1,000
ἔτων τοῦ Ἰωβιλαίου.

ΤΥΠΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΚΑΙ ΙΩΒΙΛΑΙΑ,
ΔΕΚΑ ΕΝΝΕΑ,
ΕΞΗΚΟΝΟΥΘΗΣΑΝ ΕΞΕ ΤΟΥ ΣΡΙΜΕΜΟΥ
ΚΑΙΡΟΥ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

ΕΝΘΑ ΕΠΑΥΞΕΝ Ο ΤΥΠΟΣ ΗΡΧΙΞΕΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΥΚΛΟΣ
ΕΙΣΗΠΡΕΣ ΑΡΙΘΜΩΝ
ΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΚΙΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ ΜΕΧΡΙ
ΙΩΒΙΛΑΙΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ—ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΤΗΣ
ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

19 X 50 = 950 ἔτη

50 X 50 = 2,500 ἔτη

||| Ἰωβιλαῖον

Ἰωβιλαῖον

Τὸ μέγα Ἀντίτυπον—Τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς Γῆς

Καταλήγων εἰς

Εἰς ΜΕΓΑΣ ΚΥΚΛΟΣ

Τοιοντοτρόπως βλέπομεν διὰ τὸ Ἰωβιλαῖον τῶν Ἰσραηλιτῶν οὐχὶ μόνον προεικόνιζε σαφῶς καὶ ἐντόνως τοὺς «**ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΑΝΤΩΝ**» ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος αὐτοῦ προφητῶν», ἀλλ' ὅτι ἐπίσης ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ ὑποδεικνύει ἐξίσου εὐκρινῶς τὴν χρονολογίαν τῆς ἀρχῆς τοῦ Μεγάλου τῆς Γῆς Ἰωβιλαίου. Ἐὰν λοιπὸν ἀδυνατῶμεν ν' ἀποδεχθῶμεν τὰ ἀνωτέρω ἐξαγόμενα, οὐδεμίαν ἄλλην διέξοδον βλέπομεν, ἢ ν' ἀποδεχθῶμεν διὰ τὸν τύπος οὗτος παρῆλθεν ἄνευ ἐκπληρώσεως, μεθ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν θεϊκοτάτην διαβεβαίωσιν, ὅτι τοῦτο ἦν ἀδύνατον—ὅτι θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἢ νὰ παρέλθωσι χωρὶς νὰ ἀφίχθωσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν των ἐν ἰῶτα ἢ μίᾳ κεραίᾳ τοῦ Νόμου (Ματθ. ε'. 18.) Ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα τὰ γεγονότα, ὡς ταῦτα θεόθεν ὑποδεικνύονται, ὅσον δήποτε καταπληκτικὰ καὶ ἂν εἶναι τὰ συμπεράσματα, τὰ ὅποια ἡμεῖς λογικῶς ἀνάγκη νὰ ἀρυσθῶμεν ἐξ αὐτῶν.

Ποῖα ὁμῶς εἶναι τὰ λογικὰ ἐξαγόμενα τὰ ἐκ τῶν Γραφικῶν αὐτῶν διδαγμάτων; Ἀς ἐξετάσωμεν τι ἀναγκαίως ἐπεταὶ ἀπὸ λογικῆς ἀπόψεως, καὶ ἴδωμεν ἀκολούθως εἰὰν ἄλλαι Γραφικαὶ μαρτυρίαι δικαιολογοῦσιν ἢ ἀναιροῦσι τὰ ἐξαγόμενα ταῦτα. Ἐν πρώτοις, συνάγομεν ὅτι διὰ τοὺς «Καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως» ἀρχίσωσι, τότε ἐπίσης εἶναι ὁ ὥρισμένος καιρὸς τῆς παρουσίας τοῦ **ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΟΥ**. Τοῦτο εἶναι λίαν λογικὸν πόρισμα καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἀποβαίνει πολὺ περισσότερον ἢ πόρισμα διὰ τοῦτο προσεπικυροῦται ὑπὸ τῶν θεϊκῶν καὶ θεοπνεύστων λόγων τοῦ Ἀποστόλου, λέγοντος διὰ τοὺς «οἱ ὥρισμένοι» καιροὶ τῆς ἀναψύξεως ἔλθωσιν ἀπὸ προσώπου * τοῦ Κυρίου (τοῦ Ἰεχωβά),

* Ἡ διὰ τῆς φράσεως «ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου» ὑποδηλουμένη ἰδέα τυγχάνει κοινὴ καὶ παρ' ἡμῖν, ἦτο δὲ μᾶλλον κοινοτέρα πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς χώραις. Τὸ δεικνύειν τὸ πρόσωπον ἦτο ἐνδεικτικὸν εἰς τὴν ἐνέργειαν, ἐνῶ τὸ νὰ στρέψῃ τις τὰ νῶτα πρὸς τινα ἦτο σημεῖον δυσμενείας πρὸς ἐκεῖνον. Οὕτω, περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν εἶναι γεγραμμένον, «Κατεφρονήθη ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀποστρέφει τις τὸ πρόσωπον», ε. ἔ. ἡσυχνόμεθα δι' αὐτὸν,

θὰ ἀποστείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΑΝΤΩΝ, ὡν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν—Πράξ. γ' . 19—21.

Ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς θεοπνεύστου ταύτης διακηρύξεως καὶ μόνον, ἔχομεν σαφῇ μαρτυρίαν περὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι ὅταν ἀρχίσωσιν οἱ Καιροὶ τῆς Ἀποκατάσεως, δηλ., κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874 Μ Χ., ὡς καταδεικνύεται καὶ διὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Ἰωβιλαίου. Παρίσταται δ' αὐταπόδεικτον, τῷ ὄντι, ὅτι τὸ Ἰωβιλαῖον, ὡς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ πράγματα τῆς οἰκονομίας ἐκείνης, ἐθεσπίσθη «πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντηκεν» (Α. Κορινθ. ι' . 11). Ἐν πρᾶγμα φαίνεται σαφές—ἐὰν ταῦτα δὲν ἀποβαίνωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὠφέλειαν, ταῦτα μέχρι τοῦδε ἀπέβησαν σχεδὸν ἀλυσιτελῆ· καθότι αἱ Γραφαὶ γνωρίζουσιν ἡμῖν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι οὐδέποτε ἐτήρησαν τὸν τύπον **τελείως** καὶ δεόντως, καὶ κατ' αὐτὰ ἀκόμῃ τὰ πρῶτα δεκαεννέα Ἰωβιλαῖα. (Λευϊτ . 35). Οὗτοι, ἀναμφιβόλως, εὑρισκον ἀδύνατον σχεδὸν νὰ περιορίσωσι τὴν πρὸς τὸν πλοῦτον ἀγάπην των. Ὁ τύπος οὗτος, ὡς πᾶσαι αἱ λοιπαὶ προφητεῖαι καὶ τύποι, προωρίσθη ἀναμφιβόλως ὅπως ῥίπτῃ φῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν δικαίων, ὅταν καὶ ὅπου ἤθελεν ἀναγκαιήσῃ—ὅπως ὁδηγήσῃ τοὺς «πόδας» τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνακαλέσατε ἤδη εἰς μνήμην ὃ τι κατεδείχθη ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιστροφῆς καὶ

καὶ δὲν ἠθέλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν αὐτόν. Οὕτως, ὁ Ἰεχωβά, ἐπίσης δὲν ἠδύνατο ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἁμορτίαν, καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἁμορτωτῶν. Τώρα ὁμως, ὅποτε τὸ ἀντίλυτρον ἐδόθη, ὁ Θεὸς ἀναμένει νὰ ἐκδηλώσῃ μέχρι τοῦ ὠρισμένου καιροῦ τὴν ἑαυτοῦ εὐμένειαν. Τότε δὲν θέλει περιφρονήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πολιτευθῇ πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ἐχθροὺς, στρέφων πρὸς αὐτοὺς νῶτα, ἀλλὰ θέλει ἐξαποστείλει αὐτοῖς ἀνάψυξιν, ἀνάψυχὴν, ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τὴν εὐνοίαν Του, καὶ θέλει ἀποστείλει τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, ἐν τῇ ἀποκαταστάσει τῶν πάντων. Ἐυρίσκομεν τὴν αὐτὴν ιδέαν ἐν τῷ Ψαλμῷ δ' 6 "Ῥψωδον ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε. Ἴδε ἐπίσης Ἀριθμ. σι.' 26. Ψαλμ. π.' 3, 7, 19. ριθ.' 135.

ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἵνα μὴ προσκόπητε ἐνταῦθα συνεπεία τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος επικρατουσῶν πεπλανημένων ἰδεῶν. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι, «ὥς ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ὥς γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ....καὶ οὐκ ἔγνωσαν....οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ. κδ' . 37 — 39). Ἀναμνήσθητε δ' ἐπίσης, τὶ ἤδη συνηγάγομεν ἐκ τῆς θεοπνεύστου διδασκαλίας — ὅτι οἱ πιστῶς ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ τοῦ βεβαίου λόγου τῆς προφητείας, οἱ ἐπιποθοῦντες καὶ προσμένοντες τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, θὰ ὧσιν εἰς θέσιν νὰ διακρίνωσι τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, ἕωσοῦ φανερώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον «ἐν πυρὶ φλογὸς δίδων ἐκδίκησιν» ἐν τῷ καιρῷ τῆς μεγάλης θλίψεως. Τὸ γεγονός, λοιπόν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου δὲν τυγχάνει γνωστή, καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ κόσμου ἐν γένει, ἥ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὥς ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἀληθείας ταύτης. Ὁ κόσμος οὐδεμίαν πίστιν τρέφει εἰς τὰς προφητείας, καὶ συνεπῶς οὐδὲν ἐν τῷ φωτὶ τούτων δύναται νὰ ἴδῃ. Χλιαροὶ δὲ Χριστιανοὶ (καὶ τοιοῦτοί εἰσιν ἡ μεγάλη αὐτῶν πλειονότης) οὐδεμίαν παρέχουσι προσοχὴν εἰς «τὸν βεβαιότερον προφητικὸν λόγον»· πολλοὶ δ' ἐξ ἐκείνων οἵτινες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἀγρυπνοῦσιν, ἀναγινώσκουσι τὰς προφητείας διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὑέλων τῶν ἀρχαίων καὶ ἀπὸ μακροῦ περιθάλπομένων πλανῶν, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔλεεινῶς ἐσκοτισμένους ὑπὸ τῶν προλήψεων. Πάντες οἱ τοιοῦτοι ὀφείλουσι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν Μέγαν Ἰατρὸν διὰ τὸ «κολλούριον» τῆς πρᾶότητος καὶ ταπεινοφροσύνης (Ἀποκλ. γ.' 18), καὶ διαπαντὸς ἀπορρίψωσι τὰς κεχρωματισμένας ὑέλους τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων, ὥς καὶ τὰς ἑαυτῶν καὶ τὰς τῶν ἄλλων θεωρίας, αἵτινες δὲν συμφωνοῦσι πρὸς πᾶσαν μαρτυρίαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' οὔτε ἡ ἄγνοια καὶ ἀπιστία, οὔτε ἡ χλιαρὰ ἀδιαφορία καὶ αἱ προλήψεις τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν ὁμολογούντων ἑαυτοὺς Χριστιανούς, θὰ ἀποβῶσι λίθοι προσκόμματος εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς ἐν ἀπλῇ παιδικῇ πίστει ἀποδε-

χομένους τὴν μαρτυρίαν τοῦ μακαρίου Αὐτοῦ Λόγου. Οἱ τοιοῦτοι δὲν δύνανται νὰ προσκόψωσιν, οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ ἀπατηθῶσι. Διὰ τῆς πίστεώς των, καὶ τῆς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ, οἱ τοιοῦτοι θὰ κατανικήσωσι τὰ πάντα. Μὴ φοβεῖσθε, πολῦτιμα κειμήλια τῆς ἰδίας τοῦ Κυρίου ἐκλογῆς. Ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, καὶ χαρῆτε, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν, καὶ ἡ ἐξύψωσις ὑμῶν καὶ δόξα, ἐγγίζει — Λουκ. κα' . 28 ιβ.' 32.

Ἐὰν οἱ Καιροὶ τῆς Ἀποκαταστάσεως ἤρχισαν πράγματι κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874 Μ. Χ., καὶ ἐὰν τότε εἶναι ἡ προθεσμία τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσίας, ἐτέρατις λογικὴ προσδοκία ἤθελεν εἶσθαι, ὅτι οἱ ἀγρυπνοῦντες ἔδει νὰ ἴδωσι διακριτικὰς τινὰς ἐνδείξεις τοῦ ὅ,τι αἱ Γραφαὶ ἐξηγοῦσιν ὡς μέλλοντος νὰ εἶναι πρώτου ἔργου τῆς παρουσίας αὐτοῦ, τοῦ θερισμοῦ, δηλ., τῶν καρπῶν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, τῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐπισυναγωγῆς τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ (ἐν νοητικῷ συνδέσμῳ καὶ πνευματικῇ κοινωνίᾳ), ἢ τοῦλάχιστον προπαρασκευαστικὰ τινὰ διαβήματα πρὸς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ὑπαινίχθημεν ἤδη συντόμως περὶ τινων ἐκ τῶν τεκμηρίων αὐτῶν· ἀλλ' ὑπάρχουσι τόσα νὰ λεχθῶσιν ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὥστε ἀνάγκη νὰ ἀφήσωμεν τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ εἰς τι ἐκ τῶν ἐπομένων κεφαλαίων. Ὁ θερισμός τῆς Ἐκκλησίας λαμβάνει πράγματι χώραν ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ὃ σῆτος χωρίζεται ἤδη ἀπὸ τῶν ζιζανίων. Τὰ πράγματα δὲ τοῦ κόσμου προσαρμόζουσιν ἑαυτὰ δρομαίως πρὸς τὴν προπαρασκευὴν τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Αντρωτοῦ. Τὰ προλεχθέντα σημεία, κατὰ τὸν ἀκριβῆ τρόπον καὶ τάξιν τῆς προορρήσεώς των, καθίστανται ἐναργῶς φανερὰ εἰς πάντα ἀγρυπνοῦντα· ἀλλ' ἀφίνωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος — ἐπιθυμοῦντες νὰ παρουσιάσωμεν ὑπὸ μελέτην καὶ ἄλλας προφητικὰς μαρτυρίας. Ἀρκετὸν κρίνομεν νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα ὅτι τὸ «δρέπανον» ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ «θερισμῷ», εἶναι ἡ ἀλήθεια· καὶ ὅτι οἱ «ἄγγελοι», οἵτινες χειρίζονται ἤδη τὸ δρέπανον, εἶναι μαθηταὶ ἢ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, καίτοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τόρα, ὡς τότε, ἀμν-

ὁρῶς μόνον κατανοοῦσι τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσὶν ἀπασχολημένοι.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

Καίτοι αἱ προεκτεθεῖσαι μαρτυρίαι τυγχάνουσι σαφεῖς καὶ ἰσχυραί, ὥς αὐταὶ ἐξετέθησαν, παρέχουмен ἤδη **προφητικὰς μαρτυρίας**, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἤρξισαμεν ὑπολογίζοντες τὸν **Μέγαν Κύκλον** (50×50) ἀκριβῶς εἰς τὸ κατάλληλον αὐτοῦ σημεῖον. Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἐγνώριζε τὸν φόβον καὶ τρόμον μεθ' ὧν ἡ πίστις ἡμῶν ἠθέλεν ἐπιληφθῇ τῶν μεγίστων καὶ τιμίων αὐτῶν ἐπαγγελιῶν, καὶ ἐπομένως ἐδιπλασίασεν τὴν ἤδη ἰσχυρὰν ἄλυσιν τῶν μαρτυριῶν, τὴν ἐν τῷ **Νόμῳ**, δι' ἐπιπροσθέτων μαρτυριῶν μέσῳ τῶν προφητῶν. Ὁ δὲ ἀγαπητὸς ἡμῶν **Λυτρωτὴς καὶ Κύριος**, ὅστις ἐγχειρίζει ἡμῖν τὴν ἄλυσιν ταύτην, καὶ τὴν **παρουσίαν** τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρία αὕτη καταδεικνύει ἡμῖν, προσερχόμενος εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰ χαράγματα τῆς **Χιλιετοῦς Ἡμέρας**, φαίνεται λέγων ἡμῖν, ὥς ποτε ἔλεγεν εἰς τὸν **Πέτρον** (Ματθ. ιδ'. 25—32) «Ὁλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας». Μάντε ὅτι εἰμαι πνεῦμα, μὴ ὧν πλεόν ὁρατὸς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δρασιν. Οὕτως ἐγὼ ἀποκαλύπτω ἑμαυτὸν διὰ τοῦ λύχνου τοῦ Λόγου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας σου, ἵνα, καθ' ὃν χρόνον ἐν ταῖς ἐπερχομέναις ἡμέραις θὰ περιπατῶ ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης τῆς ἀπαραμίλλου τοῦ κόσμου θλίψεως, μὴ φοβηθῆς, ἀλλὰ «**θαρρῆς**». Ἐνθυμούμενος ὅτι ἐγὼ εἰμι, μὴ φοβοῦ.

Ἡ ἀληθῶς θαυμασία προφητικὴ αὕτη ἐπιβεβαίωσις, εἰς τὴν μελέτην τῆς ὁποίας προβαίνομεν ἤδη, ἔκειτο κεκρυμμένη ἐν τῇ ἀπλότητί της μέχρις οὗ ἡ κατανόησις καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ τύπου τοῦ **Ἰωβιλαίου**, ὥς ἀνωτέρω ἐξετέθη, παρέσχεν αὕτη σημασίαν.

Τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη τὰ συνήθως μνημονευόμενα ὥς **ἐβδομηκονταετὴς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσία**, δρίζονται Γραφικῶς τὰ «**ἐβδομήκοντα ἔτη τῆς ἐρημώσεως τῆς γῆς**». Τὴν ἐρήμωσιν ταύτην ὁ Θεὸς προεῖπε διὰ **Ἰερεμίου** τοῦ προφήτου ὥς ἐξῆς: «Καὶ πᾶσα αὕτη ἡ γῆ θέλει εἶσθαι εἰς ἐρήμωσιν. . . καὶ θέλουσι δουλεύσει τὸν